

۱. آرزو: حوض کوچک، حوضچه‌ای که از چینی یا آهن و مانند آن برای شست‌وشو سازند.	۳۱. اشتیاق: میل قلب است به دیدار محبوب؛ در کلام مولانا کشف روح کمال طلب و خداجو در راه شناخت پروردگار و ادراک حقیقت هستی است.	۶۰. باره: اسب
۲. آرزو: آرزو، امید	۳۲. اصیحت امیراً و امسیت اسیراً: بامداد امیر بودم و شبانگاه اسیر.	۶۱. بازارگاه: کوچه‌ای سرپوشیده که از دو سوی، دارای دکان‌ها باشد. در این جا مقصود اهل بازار
۳. آرنج: آرنج	۳۳. اعظم: بزرگان، بزرگ‌تران	۶۲. باسق: بلند
۴. آژگار: زمانی دراز، به‌طور مداوم، تمام و کامل	۳۴. اعراض: روی برگرداندن	۶۳. باشد که: به آن امید که
۵. آژنگ: چین و شکنی که به واسطه‌ی خشم به چهره و ابرو و پیشانی افتد.	۳۵. اعصار: روزگاران، دوره‌ها	۶۴. بام: بامداد، صبحگاه
۶. آوند: معلق	۳۶. اعورانه (قید است) مثل آدم اعور: یک چشم	۶۵. بحبوحه: میان، وسط
۷. ابدال: جمع بدل یا بتدل و بدیل به معنی اولیاء الله: مردان خدا، نیک‌مردان	۳۷. افکار: آزرده، زخمی، خسته، مجروح	۶۶. بدسگال: بداندیش، بدخواه، صفت فاعلی مرکب مرخم، جانشین اسم
۸. ابرش: اسبی که بر او نقطه‌ها باشد؛ در این جا مطلق اسب منظور است.	۳۸. اقبال: روی آوردن، خوشبختی	۶۷. بدیع: نو، تازه، دانشی که در آن از صنعت‌های کلام و زیبایی‌های الفاظ نظم و نثر بحث شود.
۹. ابلیس: شیطان، اهریمن	۳۹. اکسیر: جوهری که ماهیت اجسام را تغییر دهد و کامل‌تر سازد؛ هر چیز مفید و کمیاب.	۶۸. بر و بر: با دقت، خیره خیره
۱۰. اجابت: پذیرفتن، قبول کردن	۴۰. الماس پیکان: تیری که نوک آن سخت برنده و درخشان و جلا داده باشد.	۶۹. برگستوان: پوششی که جنگاوران قدیم به هنگام جنگ می‌پوشیدند، پوشش اسبان و فیل‌ها به هنگام جنگ.
۱۱. اختر سعد: مشتری است که «سعد اکبر» است.	۴۱. الحاح: پافشاری کردن، اصرار کردن	۷۰. برهمن: پیشوای روحانی آیین برهمنی
۱۲. اختلاف: رفت و آمد	۴۲. امام: پیشوا، راهنما	۷۱. بسمل کردن: سر جانور را بریدن
۱۳. اِدبار: پشت کردن، بدبختی	۴۳. امام زاده: بزرگ‌زاده، محترم	۷۲. بقولات: جمع بقول و آن جمع بقل است به معنی سبزی و تره‌بار
۱۴. ادعیه: دعاها	۴۴. امواج مافوق صوت: امواج فوق صوت؛ امواجی که فرکانس آن‌ها بالاتر از ۲۰۰۰۰ هرتس است و شنیده نمی‌شود.	۷۳. بلاغت: چیره زبانی، زبان‌آوری، بلیغ شدن
۱۵. ارتجالاً: بدون اندیشه سخن گفتن یا شعر سرودن، بی‌درنگ	۴۵. امهال: مهلت دادن	۷۴. بلاعارض: بی‌رقیب
۱۶. ارسی: نوعی در قدیمی که عمودی باز و بسته می‌شود. مجازاً به اتاقی که دارای چنین درهایی بوده، «ارسی» می‌گفته‌اند.	۴۶. امیرالامرا: امیر امیران، فرمانده کل سپاه	۷۵. بلعت: آن را فرو بردم. «صیغهی بلعت» چیزی را خوردن، آن را به حلق فروبردن، آن را خلاف حق تصرف کردن و بالا کشیدن.
۱۷. ارغند: خشمگین و قهرآلود (در فرهنگ‌های فارسی ارغند را دلیر و شجاع معنی کرده‌اند.)	۴۷. انابت: توبه، بازگشت به سوی خدا	۷۶. بنان: انگشت
۱۸. آزار: آزار	۴۸. اوارد (جمع ورد): دعاها، وردها	۷۷. بنگ: ماده‌ای مختر که از شاه‌دانه به دست می‌آید.
۱۹. اژدهاپیکر: در شکل و هیئت اژدها، دارای نقش اژدها، همچون اژدها هول‌انگیز و ترسناک	۴۹. اورند: اورنگ، تخت مجازاً فر و شکوه، شأن و شوکت	۷۸. بورشدن: شرمند شدن، خجلت‌زده شدن
۲۰. اساطیر: جمع اسطوره، افسانه‌ها و داستان‌های خدایان و پهلوانان ملل قدیم	۵۰. اهل صورت: متشرعان، کسانی که در ظاهر شریعت مانده‌اند و به عمق آن دست نیافته‌اند.	۷۹. بهره: حق مالک، قسمت صاحب‌زمین
۲۱. استخلاص: رهایی جستن، رهایی دادن، رهایی	۵۱. اهمال: فرو گذاشتن، سستی کردن در کاری	۸۰. بهل: بگذار، رها کن
۲۲. استرحام: رحم خواستن، طلب رحم کردن	۵۲. ایاز: از ماه‌های رومی که برابر ماه سوم بهار است.	۸۱. بی‌روزی: بی‌نوا و درویش
۲۳. استشاره: رای زدن، مشورت کردن	۵۳. ایجاز: کوتاه گفتن، سخن کوتاه کردن، بیان مقصود در کوتاه‌ترین لفظ و کمترین عبارت	۸۲. بیگاه: دیر
۲۴. استشهدانامه: گواهی‌نامه،	۵۴. ایدر: اینجا، اکنون	۸۳. پاتابه: (پایتابه)، نواری که به ساق پا پیچند.
۲۵. استشهاد: طلب شهود برای گواهی یا اثبات حقی	۵۵. ایما: اشاره کردن، اشاره، کنایه، رمز	۸۴. پار: سال گذشته
۲۶. استنشاق: چیزی را بوی کردن، بوییدن	۵۶. یادافره: مجازات، کیفر	۸۵. پای‌مردی: خواهشگری، میانجی‌گری، شفاعت
۲۷. استیصال: ناچاری، درماندگی	۵۷. بادی: آغاز، در اصل اسم فاعل از «بدء» به معنی شروع‌کننده	۸۶. پای‌مردان دیو: دست‌یاران حکومت، توجیه‌کنندگان حکومت پیداد
۲۸. اسلیمی: ممال اسلامی، از طرح‌های هنری، مرکب از پیچ و خم‌های متعدد	۵۸. بارگی: اسب	۸۷. پتیاره: مهیب، زشت
۲۹. اشباح: (جمع شبح) کالبدها، سایه‌ها شبح: سایه‌ای که از دور به نظر رسد.	۵۹. بارقه: پرتو، جلوه	۸۸. پرت و پلا: بی‌پرده، بی‌معنی
۳۰. اشتلام: لاف زدن		

۸۹. پرت و پلا: به این نوع ترکیبها که در آنها لفظ دوم اغلب بی معنی است و برای تأکید لفظ اول می آید، مرکب اتباعی می گویند.	۱۲۶. تک: دو، دویدن	۱۶۳. حبه: دانه
۹۰. پرخاشخو: پرخاشجو، جنگ جو	۱۲۷. تک: عمق، ژرفا	۱۶۴. حجب: شرم و حیا
۹۱. پرده: در اصطلاح موسیقی یعنی آهنگ و نغمه های مرتب	۱۲۸. تلبیس: نیرنگ، پنهان کردن حقیقت	۱۶۵. حد: مجازات شرعی
۹۲. پس افکند: پس افکنده، پس افت، میراث	۱۲۹. تلتف: مهربانی کردن، نرمی کردن	۱۶۶. حرب: آلت حرب و نزاع مانند شمشیر، خنجر، نیزه و ...
۹۳. پشت پای: روی پای، سینه ی پای	۱۳۰. تموز: ماه اول تابستان، از ماه های رومی است.	۱۶۷. حرز: دعایی که بر کاغذ نویسند و با خود دارند. بازوبند، تعویذ
۹۴. پیراستن: زینت دادن، مزین کردن، زینت کردن همراه با کاستن	۱۳۱. تنبوشه: لوله ی سفالین یا سیمانی کوتاه که در زیر خاک یا میان دیوار گذارند تا آب از آن عبور کند.	۱۶۸. حضیض: نشیب، پستی، (مقابل اوج)
۹۵. پیکان: فلز یا آهن نوک تیز و نیزه	۱۳۲. تنبه: بیداری، آگاهی، هوشیاری	۱۶۹. حقه: ظرف کوچکی که در آن جواهر یا اشیای دیگر گذارند، قوطی
۹۶. تلس: کاسه ی مسی که با خود به حمام می برند.	۱۳۳. توتیا: اکسید طبیعی و ناخالص روی که محلول آن گندزدایی قوی است. در قدیم این اکسید را در جوش های بهاره و جوش های تراخمی به صورت گرد روی پلک ها می پاشیدند. این ماده ی شفا بخش در تعبیر شاعرانه وسیله ای است برای روشنایی چشم	۱۷۰. حلیه: زیور، زینت
۹۷. تاک: درخت انگور	۱۳۴. تورم علمی: افزایش مداوم و بی رویه ی سطح عمومی قیمت ها. تورم غیر علمی آن است که تورم مثلاً بر اساس شایعات یا امور مصنوعی به وجود آید.	۱۷۱. حمیت: مردانگی، غیرت
۹۸. تیق: گرفتگی زبان	۱۳۵. توزی: منسوب به توز، پارچه ی نازک کتانی که نخست در شهر توز می بافته اند.	۱۷۲. خازن: خزانه دار، نگهبان خزانه، فرشته
۹۹. تمته: به جای مانده، باقی مانده ی چیزی	۱۳۶. توسنی: سرکشی، عصیان (صفت اسب)	۱۷۳. خانقاه: محلی که درویشان و مرشدان در آن سکونت می کردند و رسوم و آداب تصوف را اجرا می نمودند.
۱۰۰. تجلی: نمودار شدن، هویداشدن	۱۳۷. توقیع: امضا کردن نامه و فرمان	۱۷۴. خایب: ناامید، بی بهره
۱۰۱. تحیر: سرگشته شدن، سرگردانی	۱۳۸. تهجد: شب بیداری، شب زنده داری	۱۷۵. خاییدن: جویدن، به دندان نرم کردن
۱۰۲. تخمیر: سرشتن، مایه زدن	۱۳۹. ثق (ثقة): اعتماد کردن	۱۷۶. خبط: بی راه رفتن، گز رفتن
۱۰۳. تذرو: قرقاول، نام پرنده ای	۱۴۰. جافی: جفاکننده، جفاکار	۱۷۷. خدنگ: درختی است بسیار سخت که از چوب آن تیر و نیزه و زین اسب سازند.
۱۰۴. تراژدی: نوعی نوشته یا نمایش نامه که موضوعی غم انگیز دارد.	۱۴۱. جال: دام برای پرندگان، تله	۱۷۸. خسته: مجروح، آزرده
۱۰۵. تراویدن: چکیدن، تراوش کردن آب و شراب و ...	۱۴۲. جانی: از سوی جان؛ این کلمه قید است و «بای» آن بای قیدساز یا بای جانشین تونین است. این کلمه به جای کلمه ی غلط «جانا» به کاررفته است.	۱۷۹. خطوات: گام ها، قدم ها، جمع خطوه
۱۰۶. ترسا: نصرانی، مسیحی	۱۴۳. جبه: جمله ی گشاد و بلند که روی لباس های دیگر پوشند	۱۸۰. خفایا: جمع خفیه، به معنی نهان ها
۱۰۷. ترفیع: بالا بردن	۱۴۴. جبهه: پیشانی	۱۸۱. در خفایای خاطر: در جاهای پنهان ذهن
۱۰۸. ترگ: کلاه خود	۱۴۵. جرز: دیوار اتاق و ایوان	۱۸۲. خلعت: جامه ی دوخته که بزرگی به کسی بخشد.
۱۰۹. ترنج: بالنگ، از مرگبات	۱۴۶. جرگه: گروه، زمره	۱۸۳. خلق گونه: کهنه، زنده، پوشیده
۱۱۰. ترنم: نغمه، آواز نیکو، سرود	۱۴۷. جزمیت: قطعیت و یقین	۱۸۴. خلنگ: نام گیاهی است، علف جارو
۱۱۱. تریاق: پادزهر، ضد زهر	۱۴۸. جلی: آشکار، روشن	۱۸۵. خلیده: زخمی، زخم شده
۱۱۲. تزار: پادشاهان روسیه در گذشته	۱۴۹. جنحه: گناه، بزه	۱۸۶. خوالیگر: آشپز، طباط
۱۱۳. تصنیف: نوعی شعر که با آهنگ موسیقی خوانده شود.	۱۵۰. جنبیت: یدک، جنبیت کش	۱۸۷. خیره خیر: بیهوده
۱۱۴. تضرع: زاری کردن، التماس کردن	۱۵۱. جوال: ظرفی از پشم بافته که چیزها در آن کنند.	۱۸۸. خیلناتش: گروه نوکران و چاکران
۱۱۵. تضریب: فتنه انگیزی، دو به هم زنی	۱۵۲. جولاهه: بافنده، نساج، عنکبوت	۱۸۹. داروغه: نگهبان
۱۱۶. تعلل: بهانه کردن، بهانه آوردن، بهانه جویی	۱۵۳. جیب: گریبان، یقه	۱۹۰. دخمه: سردابه ای که مردگان را در آن نهند؛ گورستان زردشتیان
۱۱۷. تعلیمی: عسای سبکی که به دست گیرند.	۱۵۴. چارق: کفش چرمی	۱۹۱. درآعه: جامه ی دراز که مرد و زن از رو پوشند؛ جبه. جامه ی بلند که زاهدان و شیوخ پوشند، بالا پوش
۱۱۸. تغییرات: (جمع تغیر): دگرگون شدن، برآشفتن، خشمگین شدن	۱۵۵. چاووش درداد: بانگ زد، جار زد، ندا داد	۱۹۲. دراویش: درویشان
۱۱۹. تفاخر: به خود نازیدن، به یکدیگر فخر فروختن	۱۵۶. چغز: قورباغه	۱۹۳. درزه: بسته
۱۲۰. تفتیش: بازرسی، بازرجست، واپژوهیدن	۱۵۷. چلمن: کسی که زود فریب بخورد، نالایق، بی دست و پا	۱۹۴. درزی: خیاط
۱۲۱. تفرس: دریافت چیزی به علامت و نشان، دریافت به فراست	۱۵۸. چنبر: محیط دایره، حلقه، قید، گرفتاری	۱۹۵. درفش: علم، پرچم
۱۲۲. تقد: دلجویی	۱۵۹. چوبه: تبری که از جنس چوب خدنگ باشد.	۱۹۶. دروزخ: صورتی نادر از کلمه ی دوزخ
۱۲۳. تقریر: بیان، بیان کردن	۱۶۰. چوک: مرغی است مانند جغد که خود را از درخت آویزان سازد و فریاد کند؛ شباویز، مرغ حق	۱۹۷. دریغ: مضایقه، بی دریغ: بی مضایقه
۱۲۴. تقریر کردن: بیان کردن، روشن ساختن	۱۶۱. حازم: دوراندیش، هوشیار	۱۹۸. دژم: خشمگین
۱۲۵. تقصیر: گناه، کوتاهی کردن، کوتاهی	۱۶۲. حبری رنگ: کبودرنگ، حبر: مرکب	۱۹۹. دستور: اجازه، راهنما، وزیر

۲۰۰. دستوری: رخصت، اجازه دادن	۲۳۵. زعارت: بدخوبی، بدخلقی، تندمزاجی	۲۷۰. شبتاب: کرم شب‌تاب، آن چه در شب بدرخشد.
۲۰۱. دشت: دست‌لاقی، پیش‌مزه، فروش اول هر کاسب	۲۳۶. زغن: پرنده‌ای است شکاری کوچک‌تر از باز، موش‌گیر	۲۷۱. شخیص: بزرگ و ارزشمند
۲۰۲. دلاک: موی تراش، سلمانی، کسی که در حمام مردم را کیسه کشد.	۲۳۷. زلت: لغزش، خطا	۲۷۲. شرارت: بدی کردن، بدخواهی، فتنه‌انگیزی
۲۰۳. دمدمه: در اینجا به معنی نزدیک، حدود، حوالی دراصل به معنی با خشم سخن گفتن و آواز دادن	۲۳۸. زنار: کمربندی که زرتشتیان یا مسیحیان بر کمر می‌بستند تا از مسلمانان شناخته شوند.	۲۷۳. شرع: سایه‌بان، خیمه
۲۰۴. دوال: چرم و پوست، یک‌دوال: یک لایه، یک‌پاره	۲۳۹. زندیق: ملحد، دهری، بی‌دین	۲۷۴. شرحه: شرحه: پاره‌پاره
۲۰۵. دوری: بشقاب بزرگ و مقعر	۲۴۰. زی: لباس و پوشش خاص هر صنف	۲۷۵. شرحه: پاره‌ی گوشتی که از درازا بریده باشند.
۲۰۶. دها: زیرکی، هوشمندی	۲۴۱. زاژ: بوته‌ی گیاهی به‌غایت بی‌مزه و هرچند شتر آن را وجود نرم نمی‌شود. زاژخابیدن کنایه از کار بی‌پهوده کردن است.	۲۷۶. شرنگ: زهر، سم، هر چیز تلخ
۲۰۷. دهش: دادگری، انصاف، بخشش	۲۴۲. ژکیدن: اهسته سخن گفتن در زیر لب از روی خشم و غضب، غرولند کردن	۲۷۷. شعشعه: پراکنده شدن روشنایی
۲۰۸. دی: دیروز، روز گذشته	۲۴۳. ساج: درختی که چوب آن بسیار مرغوب است.	۲۷۸. شقیقه: قسمت فوقانی خارجی استخوان سر، گیج‌گاه
۲۰۹. دیر: محلی که راهبان در آن عبادت کنند، صومعه	۲۴۴. سپردن: پای‌مال کردن، زیر پا گذاشتن	۲۷۹. شکرخنده: خنده‌ی شیرین، خنده‌ی دلنواز
۲۱۰. دیلاق: آدم قد دراز	۲۴۵. ستوه: درمانده و ملول	۲۸۰. شکوم: شگون: میمنت، خجستگی، چیزی را به فال نیک گرفتن
۲۱۱. ذرع: معادل ۱/۰۴ متر، گز	۲۴۶. سجایا: جمع سحبه یعنی خلق و خوی و عادت نیک	۲۸۱. شمارگرفتن: حساب پس دادن
۲۱۲. راغ: صحرا، بیابان	۲۴۷. سجستانی: سیستانی، اهل سیستان	۲۸۲. شمایل: صورت، چهره
۲۱۳. راهب: عابد مسیحی، ترسای پارسا و گوشه‌نشین	۲۴۸. سحاب: ابر	۲۸۳. شولا: خرقة، خرقة‌ی درویشان
۲۱۴. راهوار: تندرو، فراخ‌گام، خوش‌راه	۲۴۹. سُخره: تمسخر، ریشخند	۲۸۴. شهربند: زندانی، گرفتار، محبوس
۲۱۵. رای زدن: مشاوره، با کسی در کاری مشورت کردن	۲۵۰. سیدره: نام درختی است در بالای آسمان هفتم که آن را سدره‌المنتهی گویند.	۲۸۵. شیرسپهر: آفتاب (به‌اعتبار آن که برج اسد خانه‌ی اوست.)
۲۱۶. رای‌زن: مشاور، کسی که در کاری با وی مشورت کنند.	۲۵۱. سر: رئیس	۲۸۶. شیر شرزه: شیر خشمگین
۲۱۷. رباط: کاروان‌سرا	۲۵۲. سطوت: حشمت، مهابت، غلبه، وقار	۲۸۷. شیشک: گوسفند یک‌ساله
۲۱۸. رب‌النوع: پروردگار نوع در نظر مشرکان مثلاً خدای آتش، خدای درختان.	۲۵۳. سعایت: سخن‌چینی	۲۸۸. صبا: باد خنک و لطیفی که از جانب شمال شرقی می‌وزد؛ صبا نماد پیام‌رسانی است.
۲۱۹. ربیع: بهار	۲۵۴. سفاهت: بی‌خردی، کم‌عقلی	۲۸۹. صبوح: در این‌جا یعنی آن چه باعث سرخوشی و نیروی معنوی فرد شود.
۲۲۰. رجم: سنگ زدن	۲۵۵. سَفَت: دوش، کتف	۲۹۰. صحبت: مصاحبت، هم‌نشینی
۲۲۱. رحیل: کوچ، کوچیدن	۲۵۶. سفله: پست، فرومایه	۲۹۱. صعه: پرنده‌ای کوچک به اندازه‌ی گنجشک
۲۲۲. ردا: جامه‌ای که روی جامه‌ی دیگر پوشند.	۲۵۷. سَقْلَمه: ضربه با گوشه‌ی مشت، آرنج یا مشت دست که معمولاً برای هشدار دادن زده می‌شود.	۲۹۲. صفدر: کسی که صف لشکر را می‌برد، دلیر
۲۲۳. رز: سم مهلک (در درس دوم سم مهلک مقصود است)	۲۵۸. سلک: رشته، نخ	۲۹۳. صفوت: برگزیده و خالص از هر چیز
۲۲۴. رعب‌انگیز: ترسناک، وحشتناک	۲۵۹. سماط: سفره	۲۹۴. صلازندن: آواز دادن، صدا کردن
۲۲۵. رغم: به خاک الودن بینی، خلاف میل کسی عمل کردن، برخلاف میل، کراهت	۲۶۰. سین: صحنه‌ی نمایش	۲۹۵. صلوات: جمع صلات، به معنی رحمت و بخشایش حق تعالی، درودها
۲۲۶. رفع کردن: شکایت کردن، دادخواهی کردن	۲۶۱. سندروس: صمغی است زردرنگ که روغن کمان از آن می‌گرفته‌اند. در درس فقط زردی آن منظور است.	۲۹۶. صورت شد: روشن شد
۲۲۷. رقعہ: قطعه‌ی کاغذی که روی آن می‌نویسند.	۲۶۲. سنگ سماق: سنگی سخت و متمایل به صورتی یا سبز است و چون مقاومت و سختی زیادی دارد، در ستون‌های سنگی ساختمان‌ها و برای ساختن سنگ آسیاب از آن استفاده می‌شود.	۲۹۷. صولت: هیبت
۲۲۸. رمانتیک: داستانی، افسانه‌ای؛ اثری به سبک رمانتیک	۲۶۳. سو: دید، توان بینایی	۲۹۸. صیانت: نگهداری
۲۲۹. رند: زبرک، حیل‌گر، لالایی، آن که ظاهر خود را در ملامت دارد و باطنش سالم باشد.	۲۶۴. سورت: تند، تیزی، شدت اثر	۲۹۹. ضماد کردن: بستن چیزی بر زخم، مرهم نهادن
۲۳۰. رواق: ایوانی که در طبقه‌ی دوم ساخته شود. سایبان، پیشگاه خانه	۲۶۵. سوفار: دهانه‌ی تیر، جایی از تیر که چله‌ی کمان را در آن بند کنند.	۳۰۰. ضمیر: باطن
۲۳۱. روضه: باغ، گلزار (روضه‌ی رضوان: بهشت)	۲۶۶. سهم: ترس	۳۰۱. ضیاع: جمع ضیعت: زمین زراعتی، دارایی
۲۳۲. زاغه: سوراخی است در کوه یا تپه یا بیابان که محل استراحت چارپایان است، آغل	۲۶۷. شاباش: شادباش، طلا یا پولی که بر سر عروس یا داماد ریزند.	۳۰۲. طارمی: زنده‌ی چوبی یا آهنی که اطراف محوطه یا باغی نصب کنند.
۲۳۳. زخم درای: ضربه‌ی پتک، درای در اصل زنگ کاروان است.	۲۶۸. شامورتی: اصطلاح حقه‌بازی، حقه‌ی مخصوصی که حقه‌بازان با آن عملیات محیرالعقول انجام دهند.	۳۰۳. طاسک: طاس کوچک، آویز طلا و نقره‌ی زینتی
۲۳۴. زجر: آزار، اذیت، شکنجه	۲۶۹. شاهد: زیباروی، محبوب، معشوق	۳۰۴. طالع: برآینده، طلوع‌کننده، فال، بخت، اقبال

۳۰۵. طلسم: اصلاً یونانی است به معنی نقش‌ها و دعاهایی که به‌وسیله‌ی آن کاری خارق‌عادت انجام دهند.	۳۳۴. فر(فرّه: خرّه) فروغی ایزدی است که به دل هرکه بتابد، از همگنان برتری می‌یابد و از پرتو همین فروغ است که شخص به پادشاهی می‌رسد و در کمالات نفسانی و روحانی کامل می‌شود.	۳۶۳. کاینات: جمع کاینه، موجودات جهان
۳۰۶. طلسم کسی را شکستن: مشکل کسی را که دیگران از حل آن عاجزند برطرف کردن.	۳۳۵. فر: شکوه	۳۶۴. کبریا: عظمت، بزرگی
۳۰۷. طومار: نامه، کتاب، دفتر، نوشته‌ی دراز، لوله‌ی کاغذ	۳۳۶. فراش: فرش گستر، گسترزده‌ی فرش	۳۶۵. کت: شانه، کتف
۳۰۸. طوع: فرمان بردن، اطاعت کردن	۳۳۷. فرام: فریم، قاب عینک	۳۶۶. کتان: گیاهی است که از ساقه‌ی لیاف آن در نساجی استفاده می‌کنند.
۳۰۹. عاریه: آن‌چه از کسی برای رفع حاجتی بگیرند و پس از رفع نیاز آن را پس دهند.	۳۳۸. فرض: واجب گردانیدن، تعیین کردن	۳۶۷. کتاب: جمع کاتب، نویسندگان؛ در این‌جا یعنی مکتب
۳۱۰. عاکف: کسانی که در مدتی معین در مسجد بمانند و به عبادت پردازند.	۳۳۹. فرقت: جدایی، دوری	۳۶۸. کتل: تل بلند، پشته‌ی مرتفع
۳۱۱. عامل: حاکم، والی	۳۴۰. فرقدان: (دو فرقد) دو ستاره‌ی راهنما در صورت فلکی دب اکبر در نزدیکی قطب شمال	۳۶۹. کرامت: کرم، بخشش
۳۱۲. عتاب: خشم گرفتن، غضب، ملامت	۳۴۱. فرّهی: شکوه، شأن و شوکت و دارای فر بودن	۳۷۰. کُرنَد: اسبی که رنگ او میان زرد و بور باشد.
۳۱۳. عروج: به بلندی رفتن، بالا آمدن	۳۴۲. فسرده: بخزیده، منجمد	۳۷۱. کُزخیم: کُزرفتار، بدرفتار
۳۱۴. عُصاره: آبی که از فشردن میوه یا چیز دیگر به‌دست آورند	۳۴۳. فُشار: سخن بیهوده	۳۷۲. کسوت: لباس
۳۱۵. عقار: آب و زمین	۳۴۴. فصاحت: درستی و شیوایی؛ سخن روان که با استفاده از لغات و ترکیبات خوش‌آهنگ و رایج و ترکیب‌بندی درست عبارات و جملات مطابق قواعد زبان صورت می‌گیرد.	۳۷۳. کُش: بغل، آغوش
۳۱۶. عقد: گردن‌بند	۳۴۵. فِیاض: بسار فیض‌دهنده، جوان‌مرد، بسیار بخشنده	۳۷۴. کُش: خوش، خرم
۳۱۷. عُلق: خون بسیار سرخ، خون غلیظ	۳۴۶. قاب: آسمانه و قوس بنا از طرف داخل که آن را از چوب می‌سازند.	۳۷۵. کشیک‌خانه: پاسدارخانه
۳۱۸. علیل: بیمار، رنجور	۳۴۷. قاپوچی: دربان، لغتی ترکی است.	۳۷۶. کِلَه: خیمه‌ای از پارچه‌ی تُنک و لطیف که آن را همچون خانه می‌دوزند؛ پشه‌بند، حجله‌ی عروسی
۳۱۹. عنود: ستیزه‌کار	۳۴۸. قاش: قاج، برجستگی جلو زین اسب که از چوب، شاخ یا فلز سازند. کوه‌ی زین، قبه‌ی پیش زین	۳۷۷. کمیت: اسب سرخ مایل به سیاه
۳۲۰. عود: درختی است که از سوزاندن چوب آن بوی خوشی پراکنده می‌شود.	۳۴۹. قاصدک: گل قاصد، گیاهی است علفی و پایا از تیره‌ی مرکبان. این گیاه به‌طور خودرو می‌روید.	۳۷۸. کوکب: ستاره
۳۲۱. عیاز: ابزار سنجش، سنگ محک، آزمون	۳۵۰. قبضه: یک مشت از هر چیز	۳۷۹. کومه: خانه‌ای از نی و علف که کشاورزان و باغبانان در آن می‌نشینند؛ آلونک، کپر، کلبه
۳۲۲. عیوق: ستاره‌ای است سرخ‌رنگ و روشن در کنار راست کهکشان که پس از ثریا طلوع می‌کند و پیش از آن غروب می‌کند. مظهر دوری و روشنایی و بلندی است.	۳۵۱. قبه: عمارت گنبدی شکل	۳۸۰. کَهَر: رنگ سرخ مایل به تیرگی (مخصوص اسب و استر)، در این‌جا مطلق اسب مراد است.
۳۲۳. غازه: گل‌گونه، سرخاب	۳۵۲. قتیل: برخی موارد در زبان عربی فعلیل به معنای مفعول است؛ از جمله این‌جا که به معنای مقتول و کشته‌شده می‌باشد.	۳۸۱. گبر: نوعی جامه‌ی جنگی، خفتان
۳۲۴. غالیه: از عطریات و مرکب از مواد خوش‌بو از قبیل مُشک، عنبر، کافور ... با رنگ سیاه	۳۵۳. قدح: کاسه	۳۸۲. گرازان: جلوه‌کنان و با ناز راه رفتن
۳۲۵. غرامت: تاوان، جبران خسارت مالی و غیر آن	۳۵۴. قدوم: آمدن، قدم نهادن	۳۸۳. گره‌گوری: کنایه از افراد بدبخت و سیاه‌بخت (کور و کچل، لاغر و سیاه)
۳۲۶. غرایب: جمع غریبه، نادر، نو	۳۵۵. قُربت: نزدیکی	۳۸۴. گز: نام درختی است که در مناطق گرم می‌روید.
۳۲۷. غره: مغرور، گول‌خورده	۳۵۶. قلاکردن: کلک زدن، کمین کردن برای شیطنت	۳۸۵. گز: (تیر گز): نوعی درخت
۳۲۸. غضنفر: شیر	۳۵۷. قلماسنگ: قلاب‌سنگ، فلاخن، آلتی که با آن سنگ اندازند.	۳۸۶. گشن: انبوه، پر شاخ و برگ
۳۲۹. غلیان: جوشش، جوش و خروش	۳۵۸. قلیه: نوعی خوراک از گوشت که آن را در تابه یا دیگ بریان کنند/ «قلیه‌ی حلوا» نوعی حلوا با روغن و آرد.	۳۸۷. گنج فریدون: نام نوایی در موسیقی و گنجی منسوب به فریدون
۳۳۰. فایق: برگزیده، برتر	۳۵۹. قُمری: پرنده‌ای از راسته‌ی کبوتران، یاکریم	۳۸۸. گون: گیاهی است از تیره‌ی سبزی‌اساها درختچه‌ای حد اکثر به ارتفاع یکمتر و دارای خارهای بسیار است و غالباً به حالت خودرو و در نواحی کوهستانی و زمین‌های بایر می‌روید.
۳۳۱. فتراک: تسمه و دوالی که از پس و پیش زین اسب آویزند، ترک‌بند	۳۶۰. قوأل: در این‌جا مقصود بازیگر نمایش‌های دوره‌گردی است.	۳۶۱. قیه: قیه، جیغ، قیه کشیدن: جیغ کشیدن به هنگام جشن
۳۳۲. فتوح: گشایش حاصل شدن چیزی بیش از حد انتظار	۳۶۲. کافور: ماده‌ی معطر جامدی که از گیاهانی چون ریحان و بابونه و چند نوع درخت به دست می‌آید.	۳۶۳. کاینات: جمع کاینه، موجودات جهان
۳۳۳. فتوت: جوان‌مردی، مردانگی		

۳۸۹. لابه: تضرع، التماس، اظهار نیاز	۴۲۰. مزید: افزونی، زیادی	۴۵۱. ممد: مددکننده، یاری‌رساننده
۳۹۰. لت: سیلی. لت‌زدن: سیلی زدن، خدشه به کسی وارد کردن	۴۲۱. مسالمت: آشتی کردن با یکدیگر، خوش‌رفتاری	۴۵۲. مناعت: بلندنظر بودن، طبع عالی داشتن
۳۹۱. لطیفه: گفتار نغز، مطلب نیکو، نکته‌ی باریک	۴۲۲. مستغرق: غرق شده	۴۵۳. منتشر: مأخوذ از نام شهر «منتشا» عصبی مخصوص از چوب ستبر و گرملر که درویشان و قلندران با خود دارند
۳۹۲. لنگ و لوک: آن‌که پا و دستش معیوب باشد؛ مجازاً ضعیف و ناتوان.	۴۲۳. مستلزم: لازم‌دارنده	
۳۹۳. مألوف: الفت‌گرفته، انس گرفته	۴۲۴. مُسکر: چیزی که نوشیدن آن مستی می‌آورد؛ مثل شراب	۴۵۴. منحوس: شوم، نامیوم، بداختر
۳۹۴. ماسوا: مخفف ما سوی الله؛ آن‌چه غیر از خداست، همه‌ی مخلوقات	۴۲۵. مسیل: جایی که سیلاب از آن بگذرد؛ محل عبور سیل، جای سیل‌گیر	۴۵۵. مُنکر: زشت، ناپسند
۳۹۵. مافیها: آن‌چه در او (آن) است.	۴۲۶. مشحون: پرشده، انباشته، مملو	۴۵۶. مواجب: (جمع موجب) وظایف و اعمالی که انجام آن بر شخص واجب است.
۳۹۶. مال‌بند: قطعه چوبی دراز که در جلو درشکه و ارابه نصب کنند و اسب‌ها را به دو طرف بندند.	۴۲۷. مشعوف: شادمان	
۳۹۷. مالیده: درمورد دستار ظاهراً به معنای خوب و مرغوب است. درمورد موی سر ظاهراً یعنی مرتب‌شده و در عبارت نیک بمالید یعنی گوشمال داد.	۴۲۸. مصابیح: (جمع مصباح)، چراغ‌ها	۴۵۷. مواهب: بخشش‌ها، جمع موهبت
۳۹۸. مایحتوی: آن‌چه درون چیزی است.	۴۲۹. مصادره: تاوان گرفتن، جریمه کردن، خون کسی را به مال او فروختن	۴۵۸. موحش: وحشت‌آور، ترسناک
۳۹۹. مباحات: فخر کردن، نازیدن	۴۳۰. مضاف: جمع مصف به معنی محل‌های صف‌بستن، میدان‌های جنگ به مضاف رفتن: رفتن به رزمگاه و جنگ	۴۵۹. مودت: دوستی گرفتن، دوستی، محبت
۴۰۰. متراکم: برهم‌نشیننده، روی هم جمع‌شده، گردآینده	۴۳۱. مُضرت: زیان، زیان رسیدن، گزند رسیدن	۴۶۰. موزه‌ی میکانیلی: نوعی کفش
۴۰۱. متصوفه: صوفیان، پیروان راه شناخت و معرفت حق، عارفان	۴۳۲. مضغ: آسیا کردن غذا در زیر دندان، جویدن	۴۶۱. موهبت: بخشش
۴۰۲. متصیّد: شکارگاه	۴۳۳. مضیف: جای ضیافت، مهمان‌خانه	۴۶۲. مهجور: ترک‌شده، دورافتاده، متروک
۴۰۳. متفرعات: توابع، وابسته‌ها	۴۳۴. مضیق: تنگنا، کار سخت و دشوار	۴۶۳. مهد: گهواره
۴۰۴. متقارب: نزدیک‌شونده، همگرا	۴۳۵. مطلع: کسی که دیگری فرمان او را می‌برد، اطاعت‌شده	۴۶۴. مُهمل: کلام بی‌معنی و بی‌پوده
۴۰۵. متمادی: مدت‌دارنده، طولانی، دراز	۴۳۶. مطلق: رهاشده، آزاد	۴۶۵. مهیج: هیجان‌آور، برانگیزنده
۴۰۶. متواتر: بی‌درپی	۴۳۷. مُظالم: مخفف مجلس مظالم: مجلسی که در آن به شکایت‌های مردم درباره‌ی ظلم‌هایی که بدانان شده بود، رسیدگی می‌شد.	۴۶۶. مهین: بزرگ‌ترین، بزرگ.
۴۰۷. مجاوربودن: اعتکاف و گوشه‌نشینی اختیارکردن	۴۳۸. معارضه: ستیزه‌کردن	۴۶۷. میعاد: جای وعده، وعده‌گاه، زمان وعده
۴۰۸. مجرد: غیرمادی، امری که روحانی محض باشد، آن‌چه منزّه از ماده باشد مانند عقل و روح	۴۳۹. معاصی: گناهان، جمع معصیت	۴۶۸. مینا: آبگینه، شیشه
۴۰۹. مجمر: آتش‌دان	۴۴۰. معمر: سال‌خورده	۴۶۹. مینو: بهشت
۴۱۰. مُحاق: پوشیده‌شده، احاطه‌شده. حالت ماه در سه شب آخر ماه قمری که از زمین دیده نمی‌شود.	۴۴۱. معهود: عهدشده، شناخته‌شده، معمول	۴۷۰. نارنگ: مطلق مرکبات و میوه‌های آن‌ها، نارنج
۴۱۱. محاورات: جمع محاوره، گفت‌وگوها	۴۴۲. مُغ: موبد زردشتی، زردشتی	۴۷۱. ناو: قایقی کوچک که از درختی میان‌تهی سازند.
۴۱۲. محتسب: مأموری که کار وی نظارت بر اجرای احکام دین بود.	۴۴۳. مُمّاک: جای فرورفته و گود، گودال (مجازاً به معنی گور)	۴۷۲. ناورد: پیکار، نبرد، مبارزه
۴۱۳. محظوظ: بهره‌ور	۴۴۴. مقتول: رشته‌ی دراز و باریک فلزی، سیم	۴۷۳. ناوک: نوعی تیر کوچک که آن را در غلاف آهنین گذارند و از کمان سر دهند تا دورتر رود.
۴۱۴. مخذول: خوار، زبون‌گردیده	۴۴۵. مُفخر: آن‌چه بدان فخر کنند.	
۴۱۵. مخنقه: گردن‌بند، قلاده	۴۴۶. مفرح: شادی‌بخش، فرح‌انگیز	۴۷۴. نحس: نامبارک، بداختر
۴۱۶. مدّعی: ادعاکننده، خواهان	۴۴۷. مُقرّ: اقرار‌کنندگان، سخنگویان	۴۷۵. نحل: زنبور عسل
۴۱۷. مدّلت: خواری و بدبختی	۴۴۸. مقهور: مغلوب، شکست‌خورده	۴۷۶. نزه: باصفا، خوش آب و هوا
۴۱۸. مذموم: نکوهیده، زشت، مذمت‌شده	۴۴۹. ملاهی: جمع ملهی؛ آلات لهو	۴۷۷. نزهتگاه: تفرجگاه
۴۱۹. مرآوده: دوستی، رفت و آمد	۴۵۰. ملتزمین: کسانی که در رکاب شاه یا بزرگی حرکت می‌کنند؛ همراهان	۴۷۸. نشئت: حالت سرخوشی و مستی
		۴۷۹. نشتر: نیشترا، چاقوی فلزی نوک‌تیز، تیغ جراحی

قسمت توضیحات		
۴۸۰. نفقه: انفاق و بخشش، آنچه صرف هزینه‌ی زن و فرزند شود.		۴۸۰. درست: سالم، تندرست زخم: ضربه
۴۸۱. نفیر: فریاد و زاری به آواز بلند	۵۰۸. شست: انگشتر ماندنی از جنس استخوان بود	۴۴۵. مگیر: مجازات نکن، مؤاخذه نکن
۴۸۲. نمط: روش، طریقه	که در انگشت شست می‌کردند و در وقت کمان‌داری،	۴۴۷. دمه: از مد افتاده، از رونق و اعتبار افتاده
۴۸۳. نوش: شهد و شیرینی، گاه «نوش» به تنهایی به معنی «گوارا باد» است.	زه را با آن می‌گرفتند.	۴۴۸. نظمیه: نیروی انتظامی
۴۸۴. نهفت: پناهگاه	۵۰۹. امل: آرزو	۴۴۹. اهل صلاح: صالحان
۴۸۵. نیسان: از ماه‌های رومی است که بخشی از آن در فروردین و بخشی در اردیبهشت واقع می‌شود.	۵۱۰. خدو: آب دهان	۴۵۰. آسیب: تماس
۴۸۶. نیلفر: نیلوفر، گیاهی است پیچنده با گل‌هایی شیپورمانند.	۵۱۱. غزا: جنگ	۴۵۱. متهم گردانید: به شک و تردید افتاد
۴۸۷. واصف: وصف‌کننده، ستاینده	۵۱۲. تک و پوز: سر و وضع، قیافه‌ی ظاهری	۴۵۲. جادو: جادوگر
۴۸۸. وجنات: جمع وجنه، رخسار	۵۱۳. واترقیدن: تنزل کردن، به عقب برگشتن	۴۵۳. پایی می‌شد: دنبال می‌کرد، پی‌گیر بود
۴۸۹. ودود: بسیار مهربان، بسیار دوست‌دارنده، صفتی از صفات خدای تعالی است.	۵۱۴. رجز خواندن: کنایه از خودستایی کردن، در این‌جا منظور تمسخر و تحقیر محمولی است.	۴۵۴. گله به گله: جابه‌جا، اینجا و آنجا
۴۹۰. وعاظ: جمع واعظ، پنددهنده، اندرزگوی	۵۱۵. لاور: رهبر	۴۵۵. کندو کو: جست‌وجو، تفحص
۴۹۱. وقیعت: سرزنش بدگویی	۵۱۶. تلکه کردن: پول یا مالی را با مکر و فریب از کسی به دست آوردن.	۴۵۶. توتون دادن (عامیانه‌ی تاوان دادن): پرداختن خسارت و زیان
۴۹۲. ولیمه: طعمی که در مهمانی و عروسی دهند.	۵۱۷. کروج: انباری برای نگه‌داشتن برنج	۴۵۷. به صرافت افتادن: اندیشه و قصد انجام کاری را کردن
۴۹۳. هرا: صدا و غوغا، آواز مهیب	۵۱۸. نقل گفتن: قصه گفتن	۴۵۸. هنر آن بود: بخت یار بود
۴۹۴. هریوه: صفت نسبی منسوب به هرات؛ اهل هرات	۵۱۹. جر کردن: جنگیدن، درافتادن	۴۵۹. از آن جهان آمده: از مرگ نجات یافته
۴۹۵. هزار: بلبل یا پرنده‌ای از خانواده‌ی بلبل (هزارستان)، عنده‌ی	۵۲۰. جنتلمن: نجیب‌زاده، جوان مرد (این کلمه انگلیسی است.)	۴۶۰. مثال داد: فرمان داد
۴۹۶. هزاره: آشوب، فتنه‌ای که مردم را به جنبش درآورد.	۵۲۱. مسیو: کلمه‌ای است فرانسوی به معنی «آقا»	۴۶۱. خیرخبر: سریع
۴۹۷. هفت‌صندوقی [دسته‌ی هفت‌صندوقی]: گروه‌های نمایشی دوره‌گردی بوده‌اند که با اجرای نمایش‌های روی حوضی، اسباب سرگرمی و خنده‌ی مردم را فراهم می‌کردند. این گروه‌ها وسایل و ابزار خود را در صندوق‌هایی می‌نهادند. برجاذبه‌ترین و کامل‌ترین گروه آن‌هایی بودند که هفت صندوق داشته‌اند. به هر یک از بازیگران گروه نیز «قوال» یا «قوالک» می‌گفته‌اند.	۵۲۲. عفریت: اهریمن، شیطان	۴۶۲. لله درکم: خدا خیرتان دهد.
۴۹۸. هله: صوت تشبیه به معنی «آگاه باش».	۵۲۳. مسیو: کلمه‌ای است فرانسوی به معنی «آقا»	۴۶۳. حسن تألیف: پیوند مناسب اجزای سخن
۴۹۹. هلیم: غذایی لذیذ از گندم پوست‌کنده و گوشت می‌پزند. اصل این کلمه، هلام بوده و ممال شده است و نوشتن آن به‌صورت «حلیم» نیز متداول است.	۵۲۴. عفریت: اهریمن، شیطان	۴۶۴. نیک از جای بشد: کاملاً عصبانی شد
۵۰۰. هُما: پرنده‌ای از راسته‌ی شکاریان، دارای جثه‌ای نسبتاً درشت. در زبان پهلوی به معنی فرخنده است و به همین دلیل نماد سعادت واقع شده است.	۵۲۵. باد شرطه: باد موافق	۴۶۵. تیمار: غم
۵۰۱. هماورد: هریک از دوکس که با یکدیگر جنگ کنند، حریف، رقیب	۵۲۶. دل‌شکر: شکارکننده‌ی دل	۴۶۶. تیمار خوردن: غم خوردن
۵۰۲. همیان: کیسه‌ی پول	۵۲۷. شکردن: شکار کردن	۴۶۷. دیدار: چهره
۵۰۳. هیاکل: اندام‌ها، صورت‌هایی که به اسم ستاره‌ای از ستارگان می‌ساختند. (جمع هیکل)	۵۲۸. عنان‌گیر: زمامدار و هدایت‌کننده	۴۶۸. چه مایه، چه مقدار، به مقدار زیاد
۵۰۴. هیمه: هیزم	۵۲۹. هم‌عنان: هم‌سنگ، همراه	۴۶۹. سربه مهر: سر بسته و مهر و موم شده
۵۰۵. یال: گردن، موی گردن اسب و استر	۵۳۰. کوه‌دیدگی: کوه‌بینی، سطحی‌نگری	۴۷۰. بسته قبا: آماده و مهیا
۵۰۶. یکایک: ننگهان	۵۳۱. صاحب‌گوهر: اصیل و نژاده	۴۷۱. به تگ ایستاد: شروع به دویدن کرد
۵۰۷. یوزبان: کسی که مأمور نگهداری و حفظ و تربیت یوزهای شکاری است.	۵۳۲. حدی: شعرخوانی عرب	۴۷۲. سر خویش گرفت: راه خود را پیش گرفتند.
	۵۳۳. تصدیق: تأیید کردن	۴۷۳. اثر: رد پا
	۵۳۴. تصدیق‌نامه: گواهی‌نامه	۴۷۴. بر اثر: به دنبال
	۵۳۵. داروگ: قورباغه‌ی درختی	۴۷۵. زه‌آب: آبی که از سنگ یا زمینی می‌جوشد.
	۵۳۶. تستر: معرب شوستر	۴۷۶. زه‌آب دیدگان: چشمه‌ی چشم
	۵۳۷. طی: جشن عروسی	۴۷۷. فرکاست: فروآورد؛ پایین انداخت
	۵۳۸. سبک‌بار: آسوده‌خاطر، فارغ‌بال، نادان	۴۷۸. اعور: یک چشم
	۵۳۹. بدیهه: بدون اندیشه سخن گفتن یا شعر سرودن	۴۷۹. طین: گل
	۵۴۰. عرض: شکایت	۴۸۰. صلصال: گل خشک
	۵۴۱. جل و علا: بزرگ و بلندقدر است.	۴۸۱. فِخَّار: سفال
	۵۴۲. معاملات: کار، اعمال عبادی	۴۸۲. پویدن: دویدن
	۵۴۳. مکاشفت: کشف کردن و آشکار ساختن، در اصطلاح عرفانی: پی بردن به حقایق	۴۸۳. مگر: امید است که، شاید
	۵۴۴. طره: دسته موی پیشانی (در درس اول کتاب ادبیات فارسی ۳ به معنای رشته‌های سیاه حاشیه‌ی پرچم است.	۴۸۴. بی‌بویید: حرکت کنید، برخیزید
		۴۸۵. بی‌خبر شدن: بی‌خبر ماندن، بی‌هوش شدن
		۴۸۶. دست ندادن: میسر نشدن
		۴۸۷. نیازند: نمی‌پردازند، توجهی نمی‌کنند
		۴۸۸. خواجهاوار: آزاد و گستاخ‌وار
		۴۸۹. خَلْقی بکرد: شوخی کرد، مزاح نمود
		۴۹۰. با خویش رسید: به خود آمد

www.Konkur98.blog.ir
Telegram @Konkur98_ir

۵۹۱. بازو به هم: باو، همراه او
۵۹۲. این سرای باز کنیم: این خانه را خراب کنیم.
۵۹۳. پای در دامن آوردن: گوشه گرفتم
۵۹۴. مگر: نه اگر، بی شرط، بی هیچ شرطی، به تحقیق، حتماً، هر آینه
۵۹۵. دهمرده‌گوی: کسی که به اندازه‌ی ده تن سخن بگوید.
۵۹۶. شهربند: محبوس، زندانی
۵۹۷. زشت بادید: زشتی نصیبتان باد! «بادید»: فعل عایی به معنی «باشید»
۵۹۸. سَموم: باد گرم
۵۹۹. گل: گل سرخ (در ادب فارسی هر جا گل، تنها به کاررود، به معنی گل سرخ است).
۶۰۰. تَنه‌ی: نگذاری